

JENNIFER ASHLEY

Η ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΗ ΤΟΥ
ΕΛΙΟΤ ΜΑΚΜΠΡΑΪΝΤ

μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Κεφάλαιο 1

Σκοτία 1884

Ο μνηστήρας της Τζουλιάννα Σεντ Τζον είχε αργήσει μια ώρα στον ίδιο του τον γάμο. Ενώ η Τζουλιάννα τον περίμενε εκθαμβωτική μέσα στο σατέν φόρεμα και στα κίτρινα τριαντάφυλλα, διάφοροι φίλοι και συγγενείς είχαν σκορπιστεί στο βροχερό Εδιμβούργο για να μάθουν τι είχε συμβεί.

Η κυρία επί των τιμών, η Έινζλι Μακένζι, προσπαθούσε να κρατήσει ψηλά το ηθικό της Τζουλιάννα και το ίδιο έκανε και η Τζέμα, η μητριά της. Όμως η Τζουλιάννα διαισθανόταν ότι είχε συμβεί κάτι πολύ άσχημο.

Οι φίλοι του Γκραντ επέστρεψαν ντροπιασμένοι και με άδεια χέρια, έτσι η Έινζλι ζήτησε από τον άντρα της, έναν ψηλό άγριο Σκοτσέζο, να πάει, και αυτή τη φορά το αποτέλεσμα ήταν διαφορετικό.

Ο λόρδος Κάμερον Μακένζι άνοιξε την πόρτα όσο χρειαζόταν για να χωρέσει το κεφάλι του. «Έινζλι», είπε και την ξανάκλεισε.

Η Έινζλι έσφιξε τα χέρια της Τζουλιάννα, που πλέον ήταν παγωμένα. «Μην ανησυχείς, Τζουλιάννα. Θα μάθω τι έχει συμβεί».

Η μητριά της Τζουλιάννα, που ήταν μόνο δέκα χρόνια μεγαλύτερή της, είχε θυμώσει. Η Τζέμα δεν μιλούσε, όμως η Τζουλιάννα διέκρινε την οργή σε κάθε κίνησή της. Δεν είχε συμπαθήσει ποτέ τον Γκραντ Μπάρκλεϊ και ακόμα λιγότερο τη μητέρα του.

Η Έινζι επέστρεψε γρήγορα. «Τζουλιάννα», είπε τρυφερά απλώνοντας το χέρι της. «Έλα μαζί μου».

Όταν κάποιος μιλούσε με αυτόν τον τόνο ήταν βέβαιο ότι τα νέα που θα ακολουθούσαν ήταν πολύ άσχημα. Η Τζουλιάννα σηκώθηκε, κάνοντας το σατέν ύφασμα να θροΐσει. Η Τζέμα την ακολούθησε, αλλά η Έινζι σήκωσε το χέρι της. «Νομίζω ότι είναι καλύτερα να έρθει μόνο η Τζουλιάννα».

Η Τζέμα, που είχε εκρηκτικό χαρακτήρα, πήγε να διαμαρτυρηθεί, όμως ήταν κι έξυπνη. Έγνεψε στην Τζουλιάννα και της έσφιξε το χέρι. «Θα σε περιμένω εδώ, γλυκιά μου».

Και η Τζουλιάννα ήταν οξύθυμη, όμως, καθώς στεκόταν κάτω από τον άνεμο και τη βροχή στο προαύλιο της εκκλησίας, το μόνο που ένιωθε ήταν μια μουδιασμένη περιέργεια. Ήταν αρραβωνιασμένη με τον Γκραντ εδώ και αρκετά χρόνια. Ο γάμος τους φάνταζε πάντα κάτι μακρινό, έτσι, όταν έφτασε η μέρα, είχε κατά κάποιον τρόπο σοκαριστεί. Και τώρα...

Ήταν άρρωστος ο Γκραντ; Νεκρός;

Η ομίχλη και το ψιλόβροχο είχαν τυλίξει την πόλη με ένα σκοτεινό πέπλο. Η Έινζι οδήγησε την Τζουλιάννα με το πολυτελές νυφικό της σε μια μικροσκοπική αυλή και η λάσπη μούσκεψε τα καινούρια ολόλευκα ψηλοτάκουνα παπούτσια της.

Έφτασαν σε έναν αψιδωτό σκεπαστό διάδρομο που οδηγούσε μακριά από την εκκλησία και τον ακολούθησαν. Ευτυχώς, αφού όλοι οι καλεσμένοι βρίσκονταν μέσα στην εκκλησία και, ενώ περίμεναν, έκαναν υποθέσεις για το τι είχε συμβεί.

Κάτω από μια αψίδα, μέσα στο κρύο, περίμενε μόνος ο λόρδος

Κάμερον, ένας μεγαλόσωμος γίγαντας που φορούσε το χαρακτηριστικό καρό κilt των Μακένζι. Όταν οι δυο γυναίκες τον έφτασαν, ο Κάμερον έσκυψε το κεφάλι του και κοίταξε την Τζουλιάννα με ένα πέτρινο βλέμμα. «Τον βρήκα».

Το μόνο που ένιωθε η Τζουλιάννα ήταν ένα μούδιασμα. Τίποτα από όλα αυτά δεν φαινόταν αληθινό, ούτε ο Κάμερον ούτε ο γκρίζος ουρανός έξω από την εκκλησία ούτε το νυφικό της.

«Πού είναι;» ρώτησε η Τζουλιάννα.

Ο Κάμερον έκανε μια χειρονομία με το ασημένιο φλασκί που κρατούσε. «Σε μια άμαξα πίσω από την εκκλησία. Θέλεις να του μιλήσεις;»

«Και βέβαια θέλω. Πρόκειται να τον παντρευτώ...»

Πρόσεξε τη ματιά που αντάλλαξαν ο Κάμερον και η Έινζλι και διέκρινε τον θυμό στο βλέμμα τους.

«Τι συμβαίνει;» Η Τζουλιάννα έσφιξε το χέρι της Έινζλι. «Πείτε μου, γιατί θα τρελαθώ».

Ο Κάμερον απάντησε πριν προλάβει να το κάνει η Έινζλι. «Ο Μπάρκλεϊ κλέφτηκε», είπε ξερά. «Είναι παντρεμένος».

Οι απίδες και το προαύλιο, οι γερές πέτρες του Εδιμβούργου, άρχισαν να στροβιλίζονται γύρω της, αλλά εκείνη εξακολουθούσε να στέκεται όρθια και να κοιτάζει τον Κάμερον Μακένζι ενώ ένιωθε τη ζεστασιά της Έινζλι δίπλα της.

«Παντρεμένος». Τα χείλη της Τζουλιάννα σφίχτηκαν. «Μα παντρεύεται εμένα».

Ήξερε ότι το τελευταίο πράγμα που ήθελε να κάνει εκείνη τη μέρα ο λόρδος Κάμερον Μακένζι ήταν να πάει να βρει τον άντρα που θα παντρευόταν και μετά να της ανακοινώσει ότι το είχε σκάσει με κάποια άλλη. Όμως συνέχισε να κοιτάζει τον Κάμερον, λες κι αν τον κοίταζε πιο έντονα εκείνος θα άλλαζε την αφήγησή του και θα της έλεγε κάτι διαφορετικό.

«Παντρεύτηκε χτες το απόγευμα», είπε ο Κάμερον. «Με τη γυναίκα που του μάθαινε πιάνο».

Αυτό ήταν τρέλα. Μάλλον της έκαναν πλάκα. «Η κυρία Μακίνον», είπε ανέκφραστα η Τζουλιάννα. Θυμήθηκε τη γυναίκα με τα σκούρα μαλλιά και τα απλά φορέματα που είχε συναντήσει μερικές φορές στο σπίτι της μητέρας του Γκραντ. «Είναι χήρα». Της ξέφυγε ένα πνιχτό γέλακι. «Όχι πλέον, υποθέτω».

«Του είπα ότι έπρεπε να έχει το φιλότιμο να σ' το πει ο ίδιος», είπε ο Κάμερον και η φωνή του ακούστηκε τραχιά. «Έτσι, τον έφερα. Θέλεις να του μιλήσεις;»

«Όχι», απάντησε γρήγορα η Τζουλιάννα. «Όχι». Ο κόσμος άρχισε πάλι να γυρίζει.

Ο Κάμερον έβαλε το φλασκί στο χέρι της Τζουλιάννα. «Πιες, κοπελιά. Θα μετριάσει τον πόνο».

Υποτίθεται ότι μια σωστή κυρία δεν πίνει αλκοολούχα ποτά και η ανατροφή της Τζουλιάννα ήταν απολύτως καθωσπρέπει. Όμως τα πρόσφατα γεγονότα απαιτούσαν έκτακτα μέτρα.

Η Τζουλιάννα έγειρε το φλασκί και έριξε στο στόμα της μια γουλιά δυνατό σκοτσέζικο ουίσκι. Έβηξε, κατάπιε, έβηξε ξανά και σκούπισε τα χείλη της ενώ ο Κάμερον έπαιρνε το φλασκί.

Τελικά ίσως δεν έπρεπε να πει. Η ιστορία του Κάμερον είχε αρχίσει να φαίνεται αληθινή.

Μέσα στην εκκλησία διακόσιοι καλεσμένοι περίμεναν να παρακολουθήσουν τον γάμο της Τζουλιάννα Σεντ Τζον και του Γκραντ Μπάρκλεϊ, και τώρα έπρεπε να τους πουν να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Διακόσια δώρα που έπρεπε να επιστραφούν, διακόσια απολογητικά σημειώματα που έπρεπε να γραφτούν. Και οι εφημερίδες θα το γιόρταζαν.

Η Τζουλιάννα πίεσε τις παλάμες της στο πρόσωπό της. Δεν ήταν ερωτευμένη με τον Γκραντ, όμως πίστευε ότι μεταξύ τους

είχε αναπτυχθεί μια φιλία και ένας αμοιβαίος σεβασμός. Όμως ούτε αυτό... ο Γκραντ δεν της είχε δώσει ούτε αυτό.

«Τι θα κάνω;»

Ο Κάμερον έβαλε το φλασκί στο παλτό του. «Θα σε πάμε σπίτι. Η άμαξά μου θα περιμένει στο τέλος αυτής της στοάς. Δεν θα σε δει κανείς».

Η Έινζλι και ο Κάμερον ήταν καλοί – της φέρονταν με καλοσύνη. Όμως η Τζουλιάννα δεν ήθελε καλοσύνη. Ήθελε να κλοποτήσει και να ξεσπάσει την οργή που ένιωθε όχι μόνο για τον Γκραντ αλλά και για τον εαυτό της. Ένιωθε τόσο μεγάλη σιγουριά για τον αρραβώνα της, σχεδόν υπεροψία που δεν κινδύνευε να μείνει στο ράφι. Κι επιπλέον ήθελε τη σταθερότητα μιας φυσιολογικής ζωής, κάτι για το οποίο είχε παλέψει από τότε που θυμόταν τον εαυτό της.

Το μέλλον της είχε γίνει σκόνη και της είχαν τραβήξει το χαλί κάτω από τα πόδια. Ήταν ακόμα μουνδιασμένη από το σοκ, όμως ένιωθε ήδη τη θλίψη που θα ακολουθούσε.

Ξαφνικά ένιωσε να κρυώνει και έτριψε τα μπράτσα της. «Όχι ακόμα. Δώστε μου ένα λεπτό, παρακαλώ. Θέλω να μείνω για λίγο μόνη μου».

Η Έινζλι κοίταξε προς το προαύλιο και είδε κόσμο να βγαίνει από την εκκλησία. «Όχι προς τα εκεί. Πάμε στο παρεκκλήσι. Θα τους κρατήσουμε μακριά».

«Να 'σαι καλά, Έινζλι». Η Τζουλιάννα δεν μπορούσε να απλώσει τα χέρια της, που ήταν σφιχτά τυλιγμένα γύρω από τον κορμό της.

Άφησε την Έινζλι να την οδηγήσει στο παρεκκλήσι και ο Κάμερον άνοιξε την πόρτα. Έκαναν πίσω και η Τζουλιάννα μπήκε μέσα μόνη της.

Ο χώρος ήταν κρύος αλλά μισοσκοτεινός και γαλήνιος. Η Τζουλιάννα στάθηκε μπροστά στο ιερό και κοίταξε τον απλό

σταυρό που κρεμόταν από πάνω του, μόνος και χωρίς στολίδια.

Ο Γκραντ είχε παντρευτεί την κυρία Μακίνον.

Η Τζουλιάννα τώρα συνειδητοποιούσε κινήσεις που είχε δει τους προηγούμενους μήνες, αλλά δεν είχε δώσει σημασία – ο Γκραντ και η κυρία Μακίνον, καθισμένοι δίπλα δίπλα μπροστά στο πιάνο της μητέρας του, να ανταλλάσσουν χαμόγελα και βλέμματα. Ο Γκραντ να την κοιτάζει σκεπτικός, σαν να ήθελε να της μιλήσει για κάτι σοβαρό, και αντ' αυτού να κάνει κάποιο αστείο ή μια ασήμαντη παρατήρηση.

Τώρα ήξερε τι ήθελε να της πει. *Δεσποινίς Σεντ Τζον, ερωτεύτηκα τη δασκάλα του πιάνου και θέλω να παντρευτώ εκείνη κι όχι εσένα.*

Σκάνδαλο. Εξευτελισμός.

Η Τζουλιάννα έσφιξε τις γροθιές της, θέλοντας να διαμαρτυρηθεί στη Θεία Πρόνοια γι' αυτό που της είχε συμβεί. Όμως, ακόμη και στην παρούσα κατάσταση, η βλασφημία μέσα σε ένα παρεκκλήσι τής φαινόταν λάθος.

Όρμησε σε ένα στασίδι, με την ιβουάρ φούστα της να ανεμίζει πίσω της. «Ανάθεμα!» είπε και σωριάστηκε στο κάθισμα, πάνω σε κάτι που κουνήθηκε. Έναν άντρα με μακριά πόδια, που ξεπρόβαλλαν κάτω από το μάλλινο κιλτ του, και ένα γεροδεμένο σώμα. Στηριζόταν στους αγκώνες. Ήταν ένας άντρας που ξύπνησε και βρήκε καθισμένη πάνω του μια κοπέλα εξήντα κιλά που φορούσε νυφικό.

«Τι στο διάολο;» Ένα ζευγάρι γκρίζα μάτια, που είχαν ακριβώς το ίδιο χρώμα με της Έινζλι, έλαμπαν σε ένα ηλιοκαμένο πρόσωπο που δεν μπορεί να βρισκόταν εδώ και πολύ καιρό στη Σκοτία.

Ήταν προφανές ότι ο Έλιοτ ΜακΜπράιντ μπορούσε να βλαστημάει και να κοιμάται μέσα στην εκκλησία χωρίς ενδοιασμούς.

Η Τζουλιάννα πετάχτηκε όρθια, αλλά δεν απομακρύνθηκε. Κοίταξε τον Έλιοτ, που είχε ανακαθίσει και είχε γείρει στην άκρη του στασιδιού, με τις μπότες του πάνω στο κάθισμα.

«Έλιοτ;» ρώτησε ξέπνοη. «Τι κάνεις εδώ;»

«Προσπαθώ να βρω λίγη ησυχία», είπε. «Υπάρχει πάρα πολύς κόσμος εδώ».

«Εννοώ τι κάνεις εδώ, στη Σκοτία. Νόμιζα ότι ήσουν στην Ινδία. Η Έινζλι είπε ότι ήσουν στην Ινδία».

Ο Έλιοτ ΜακΜπράιντ ήταν ένας από τους πολλούς αδελφούς της Έινζλι, τον οποίο είχε ερωτευτεί τρελά η Τζουλιάννα εκατό χρόνια πριν. Είχε πάει στην Ινδία για να κάνει περιουσία και από τότε δεν τον είχε ξαναδεί.

Ο Έλιοτ έτριψε το πρόσωπό του, που είχε γένια, παρόλο που μύριζε σαπούνι και νερό σαν να είχε πλυθεί πρόσφατα. «Αποφάσισα να γυρίσω σπίτι».

Λακωνικός ήταν ο σωστός χαρακτηρισμός για τον Έλιοτ, τον ατίθασο ΜακΜπράιντ. Επίσης, ήταν μεγαλόσωμος και δυνατός και η παρουσία του της έκοβε την ανάσα. Έτσι ένιωθε και όταν ήταν παιδί κι εκείνος ο ατίθασος αδελφός της Έινζλι, αλλά και ως περήφανη ντεμπιτάντ, όταν εκείνος είχε πάει στον χορό της ενηλικίωσής της με τη στρατιωτική στολή του.

Η Τζουλιάννα σωριάστηκε πάλι στο στασίδι, δίπλα στα πόδια του. Στο καμπαναριό της εκκλησίας, οι καμπάνες σήμαναν την ώρα.

«Δεν θα έπρεπε να είσαι εκεί μέσα, κοπελιά;» ρώτησε ο Έλιοτ. Έβγαλε από την τσέπη του παλτού του ένα φλασκί και ήπιε, αλλά σε αντίθεση με τον Κάμερον δεν της πρόσφερε. «Δεν θα έπρεπε να παντρεύεσαι τον πώς τον λένε;»

«Τον Γκραντ Μπάρκλεϊ. Θα γινόμεουν κυρία Γκραντ Μπάρκλεϊ».

Το φλασκί έμεινε μετέωρο. «Θα γινόσουν; Αυτό σημαίνει ότι τον παράτησες τον αρρωστιάρη μπάσταρδο;»

«Όχι», είπε η Τζουλιάννα. «Απ' ό,τι φαίνεται, χτες παντρεύτηκε κρυφά τη δασκάλα του πιάνου».

Αυτό πήγαινε πολύ. Ένωσε το γέλιο να φουσκώνει μέσα της και να ξεχύνεται από το στόμα της. Δεν ήταν υστερικό, αλλά ένα δυνατό γέλιο που δεν μπορούσε να σταματήσει.

Ο Έλιοτ έμεινε ακίνητος, σαν ζώο που προσπαθούσε να αποφασίσει αν έπρεπε να ορμήσει ή να το βάλει στα πόδια. Ο καημένος ο Έλιοτ. Πώς να αντιμετωπίσει μια γυναίκα που τον είχε ξυπνήσει απότομα πέφτοντας πάνω του και μετά είχε ξεσπάσει σε ασυγκράτητα γέλια, επειδή την είχε εγκαταλείψει ο μνηστήρας της;

Το γέλιο της Τζουλιάννα καταλάγιασε και σκούπισε τα μάτια της με τα ακροδάχτυλά της. Τα σκουροκόκκινα μαλλιά της είχαν ξεφύγει από τον κότσο κι ένα κίτρινο τριαντάφυλλο που είχε στερεώσει η Έινζι έπεσε στον μηρό της. «Ηλίθια λουλούδια».

Ο Έλιοτ καθόταν κοκαλωμένος και το χέρι του έσφιγγε το στασίδι τόσο σφιχτά που απόρησε που δεν το έσπασε. Παρακολούθουσε την Τζουλιάννα να γελάει, ενώ τα υπέροχα μαλλιά της έπεφταν στους γυμνούς ώμους της. Χαμογελούσε, παρόλο που τα γαλανά μάτια της ήταν δακρυσμένα και τα χέρια με τα μακριά δάχτυλα που έπιασαν το λουλούδι έτρεμαν.

Ο Έλιοτ ήθελε να τυλίξει τα χέρια του γύρω της και να την τραβήξει πάνω του. *Ησύχασε, θα έλεγε. Είσαι καλύτερα χωρίς αυτόν τον ανόητο.* Ένα ακόμα πιο ισχυρό ένστικτο τον έσπρωχνε να πάει να βρει τον Γκραντ Μπάρκλεϊ και να τον πυροβολήσει, επειδή την είχε πληγώσει.

Όμως ο Έλιοτ ήξερε ότι, αν έκανε το λάθος να αγγίξει την

Τζουλιάννα, δεν θα περιοριζόταν στο να την παρηγορήσει. Θα έγερνε πίσω το κεφάλι της και θα τη φιλούσε στο στόμα, όπως είχε κάνει στον χορό της ενηλικίωσής της.

Ήταν και οι δύο δεκαοχτώ χρόνων. Πριν βρεθεί στην κόλαση, αυτό το αθώο φιλήθαι του ήταν αρκετό. Όμως πλέον δεν θα του αρκούσε καθόλου.

Τώρα θα σκορπούσε φιλήθαι από τον όμορφο λαιμό της μέχρι το στήθος της, θα έχωνε το πρόσωπό του στο δαντελένιο ντεκολτέ του νυφικού της και θα φιλούσε τους ώμους της. Θα έγλειφε το δέρμα της μέχρι να ξαναφτάσει στα σαρκώδη χείλη της, θα τα χάιδευε με τη γλώσσα του, θα την παρότρυνε να τα ανοίξει.

Θα τη φιλούσε ατέλειωτα αλλά πολύ προσεκτικά, θα γεννόταν το στόμα της ενώ θα την έσφιγγε στην αγκαλιά του και δεν θα την άφηνε να φύγει.

Ο Έλιοτ θα ήθελε να τα πάρει όλα, γιατί μόνο ο Θεός ήξερε πότε θα ξαναείχε την ευκαιρία. Ένας διαλυμένος άντρας μάθαινε να απολαμβάνει ό,τι μπορούσε όταν μπορούσε.

«Θα με ακολουθεί για πάντα», είπε η Τζουλιάννα. *«Η καημένη η Τζουλιάννα Σεντ Τζον. Δεν θυμάσαι; Περίμενε στην εκκλησία με το νυφικό η καημενούλα».*

Τι έλεγε ένας άντρας σε μια γυναίκα σε αυτή την κατάσταση; Ο Έλιοτ ευχήθηκε να είχε την ευφράδεια του αδελφού του του δικηγόρου, που κέρδιζε τα προς το ζην βγάζοντας υπέροχους λόγους στο δικαστήριο. Το μόνο που ήταν ικανός να πει ο Έλιοτ ήταν η αλήθεια.

«Ας λένε ό,τι θέλουν και ας πάνε στο διάολο».

Η Τζουλιάννα του χάρισε ένα θλιμμένο χαμόγελο. «Όσα λέγονται έχουν πολύ μεγάλη σημασία, αγαπητέ μου Έλιοτ. Ίσως να είναι διαφορετικά στην Ινδία».

Μα τον Θεό, πως ήταν δυνατόν να το πιστεύει κάποιος αυτό;

«Εκεί οι κανόνες είναι πολύ αυστηροί, κι αν δεν τους ξέρεις, μπορεί να πεθάνεις ή να προκαλέσεις τον θάνατο κάποιου».

Η Τζουλιάννα τον κοίταξε έκπληκτη. «Μάλιστα. Πολύ καλά, παραδέχομαι ότι αυτό είναι χειρότερο από το να περιμένουν από μένα να κρυφτώ ντροπιασμένη και να πλέκω κάλτσες για την υπόλοιπη ζωή μου».

«Και γιατί στο διάολο θα πρέπει να πλέκεις κάλτσες; Κάνε ό,τι σου αρέσει».

«Πολύ αισιόδοξο εκ μέρους σου. Δεν είναι δίκαιο, αλλά φοβάμαι ότι θα με συζητούν για πολύ καιρό. Και θα μείνω στο ράφι. Τριάντα χρόνων, δεν είμαι πια κοπελίτσα. Ξέρω ότι στην εποχή μας οι γυναίκες κάνουν ένα σωρό πράγματα πέρα από τον γάμο, αλλά είμαι πολύ μεγάλη για να πάω στο πανεπιστήμιο και ο πατέρας μου θα πέθαινε από ντροπή αν εξελισσόμουν σε διανοούμενη. Με ανέθρεψαν για να σερβίρω τσάι, να οργανώνω γιορτές και να λέω τις σωστές κουβέντες στη γυναίκα του εφημέριου».

Τα λόγια της χάνονταν χωρίς να τα παρακολουθεί, η τραγουδιστή φωνή της τον καθουόχαζε. Έγειρε πίσω και την άφησε να μιλάει, συνειδητοποιώντας ότι είχε πολύ καιρό να νιώσει τόσο χαλαρός.

Αν μπορούσα να την ακούω για πάντα, αν μπορούσα να χαθώ μέσα στη νύχτα ακούγοντας τη φωνή της, μπορεί να γινόμουν πάλι καλά.

Όχι, τίποτα δεν θα ήταν εντάξει ξανά, όχι έλειπα από όσα είχε δει και κάνει και όσα του είχαν κάνει. Νόμιζε ότι μόλις έβρισκε καταφύγιο στη Σκοτία θα συνερχόταν. Θα σταματούσαν τα όνειρα, οι εφιάλτες, οι στιγμές που βυθιζόταν στο απόλυτο σκοτάδι και δεν θυμόταν τίποτα. Όμως δεν είχε συνέλθει και ήξερε ότι έπρεπε να βάλει σε εφαρμογή την επόμενη φάση του σχεδίου του.

Η Τζουλιάννα τον περιεργαζόταν και τα μπλε μάτια της ήταν σαν

τα νερά της λίμνης το καλοκαίρι. Η ομορφιά της, η ανάμνηση των ματιών της, τον είχαν στηρίξει για πολύ καιρό μέσα στο σκοτάδι.

Κάποιες φορές ονειρευόταν ότι ήταν δίπλα του και προσπαθούσε να τον ξυπνήσει, και η γλυκιά φωνή της γέμιζε τα αφτιά του. *Έλα, Έλιοτ. Πρέπει να ξυπνήσεις. Ο χαρταετός μου πιάστηκε σε ένα δέντρο και μόνο εσύ είσαι αρκετά ψηλός για να τον κατεβάσεις.*

Θυμόταν τη μέρα που είχε συνειδητοποιήσει πώς ένωθε για εκείνη – θα πρέπει να ήταν και οι δυο δεκαέξι χρόνων. Εκείνη πετούσε χαρταετό για να διασκεδάσει τα παιδιά των φίλων του πατέρα της και ο Έλιοτ την παρακολουθούσε. Είχε κατεβάσει τον χαρταετό από το δέντρο και είχε κερδίσει ένα χαμόγελο και ένα απαλό φιλή στο μάγουλο. Από εκείνη τη μέρα ένωθε σαν χαμένος.

«Έλιοτ, είσαι ξύπνιος;»

Είχε κλείσει τα μάτια του χαμένος στις αναμνήσεις του και τώρα η φωνή της Τζουλιάννα έμπλεκε με εκείνο το όνειρο. Άνοιξε τα μάτια του. «Έτσι νομίζω».

«Δεν με άκουσες, έτσι δεν είναι;» Το πρόσωπό της ήταν ροζ στο ημίφως.

«Συγγνώμη, κοπελιά. Είμαι λίγο μεθυσμένος».

«Ευτυχώς. Όχι που είσαι μεθυσμένος, που δεν με άκουσες. Δεν πειράζει. Ήταν μια χαζή ιδέα».

Άνοιξε περισσότερο τα μάτια του, ενώ το μυαλό του ξυπνούσε. Τι στο καλό είχε χάσει;

Το σκοτάδι τού το προκαλούσε αυτό μερικές φορές. Του διέφευγαν ολόκληρες συζητήσεις χωρίς να το συνειδητοποιεί. Κάποια στιγμή επανερχόταν και συνειδητοποιούσε ότι οι συνομιλητές του περίμεναν την απάντησή του ενώ αναρωτιούνταν τι του συνέβαινε. Ο Έλιοτ είχε αποφασίσει ότι η καλύτερη λύση ήταν να αποφεύγει ανθρώπους και συζητήσεις.

Όμως σε αυτή την περίπτωση ήθελε να μάθει. «Πες το μου πάλι».

«Δεν νομίζω ότι πρέπει. Αν ήταν καμιά φοβερή ιδέα, θα είχες ορμήσει αμέσως. Αλλά τώρα...»

«Τζουλιάννα, σου το ορκίζομαι... κάποιες φορές χάνομαι. Θέλω να ακούσω τη φοβερή ιδέα σου».

«Όχι, δεν θέλεις».

Γυναίκες. Ακόμα κι αυτές με τις οποίες ήταν κρυφά ερωτευμένος για χρόνια μπορούσαν να τον τρελάνουν.

Ο Έλιοτ ανακάθισε και την πλησίασε, κατεβάζοντας τα πόδια του στο πάτωμα. Τέντωσε το χέρι του στην πλάτη του στασιδιού. Δεν την άγγιξε, αλλά ένιωθε τη ζεστασιά της. «Τζουλιάννα, πες μου, διαφορετικά θα σε γαργαλήσω».

«Δεν είμαι πια οχτώ χρόνων, Έλιοτ ΜακΜπράιντ».

Ο σκανταλιάρικος τόνος της τον έκανε να θέλει να γελάσει. «Ούτε εγώ. Και όταν λέω *γαργαλήσω*, δεν εννοώ αυτό που έκανα τότε». Άγγιξε με το δάχτυλό τον γυμνό ώμο της.

Λάθος. Η επαφή έστειλε μια ηλεκτρική εκκένωση από το δάχτυλο στην καρδιά του.

Τα χείλη της ήταν κοντά στα δικά του, σαρκώδη και προκλητικά. Είχε λίγες ανεπαίσθητες φακίδες στη μύτη της, καμιά δεκαριά. Τις είχε πάντα και είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να τις ξεφορτωθεί, όμως ο Έλιοτ πίστευε ότι ήταν αξιολάτρευτες.

Τα μάτια της έμειναν ακίνητα και η φωνή της ακούστηκε σαν ψίθυρος. «Έλιοτ, αυτό που σε ρώτησα ήταν αν θα με παντρευόσουν».

Κεφάλαιο 2

Ο Έλιοτ στεκόταν ακίνητος και τα μάτια του ήταν γκρίζα και ψυχρά σαν τον χειμωνιάτικο ουρανό.

Η Τζουλιάννα συνειδητοποίησε ότι όταν είχε ξεστομίσει την ερώτηση, είχε στο μυαλό της τον Έλιοτ το πειραχτήρι, τον νεαρό με το ζεστό βλέμμα της νιότης της. Αυτός ο Έλιοτ ΜακΜπράιντ τής ήταν άγνωστος. Τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά του ήταν κοντοκουρεμένα, το πρόσωπό του σκληρό και λεπτές ουλές αυλάκωναν το μάγουλό του.

Αυτός ο Έλιοτ είχε κυνηγήσει και σκοτώσει άλλους άντρες, είχε πιαστεί αιχμάλωτος για τόσο πολύ καιρό που όλοι νόμιζαν ότι είχε πεθάνει. Οι δέκα μήνες που ήταν αγνοούμενος ήταν οι χειρότεροι της ζωής της. Για ένα διάστημα είχε επιστρέψει στο σπίτι του αδελφού του για να αναρρώσει, αλλά η Τζουλιάννα δεν τον είχε δει. Δεν είχε επισκεφτεί κανέναν, δεν είχε δεχτεί καμία επίσκεψη και μετά είχε εξαφανιστεί πάλι στην Ινδία.

«Όπως είπα, ήταν μια ανόητη ιδέα», είπε βιαστικά η Τζουλιάννα. «Έχεις χλωμιάσει, Έλιοτ, αλλά δεν χρειάζεται να ανησυχείς. Δεν ήθελα να σε τρομάξω. Συνέχισε τον υπνάκο σου».

Το βλέμμα του Έλιοτ πήγε από το ιερό σε εκείνη, και τα δάχτυλά του στην πλάτη της ήταν καυτά μέσα σε αυτό το κρύο μέρος. «Όχι και τόσο ανόητη. Νομίζω ότι είναι φοβερή ιδέα».

«Αλήθεια, προσποιήσου ότι δεν άκουσες τίποτα. Άλλωστε δεν με άκουσες την πρώτη φορά».

Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της, πάνω από το σατέν ύφασμα, και η δύναμή του έστειλε κύματα ζέστης στο παγωμένο κορμί της. «Δεν μπορώ να προσποιηθώ ότι δεν το άκουσα τη δεύτερη φορά, κοπελιά».

«Το παίρνω πίσω. Θα μετακομίσω στο σπίτι του πατέρα μου και θα αρχίσω να επιστρέφω τα δώρα. Ως συνήθως, κράτησα σχολαστικές σημειώσεις. Η Τζέμα γελάει με τις λίστες μου, αλλά τώρα θα με ευχαριστεί».

Το χαμόγελό της ήταν πλατύ, τα μάτια της έλαμπαν και η καρδιά του Έλιοτ χτυπούσε τόσο δυνατά, που απόρησε που δεν την άκουσε να αντηχεί μέσα στην ησυχία.

Ήθελε να πεταχτεί από το στασίδι και να ουρλιάξει από χαρά, να σύρει την Τζουλιάννα πίσω στην εκκλησία και να διατάξει τον ιερέα να συνεχίσει την τελετή. Οι οικογένειές τους ανήκαν σε αυτή την ενορία, ήταν και οι δυο σε ηλικία γάμου και δεν υπήρχε κανένα εμπόδιο. Είχε γνωριμίες που θα του έβγαζαν γρήγορα μια νέα άδεια γάμου.

Ο Έλιοτ είχε έρθει σήμερα στο Εδιμβούργο για να τη βρει, για να συνεχίσει το σχέδιο που είχε βάλει σε εφαρμογή. Η ατέλειωτη αναμονή μέσα στην ασφυκτικά γεμάτη εκκλησία τού είχε προκαλέσει νευρικήτητα, έτσι το είχε σκάσει και είχε έρθει στο παρεκκλήσι για να είναι μόνος. Λίγες γουλιές ούισκι και το κουρασμένο του σώμα –δεν κοιμόταν ποτέ καλά τη νύχτα– είχε υποκύψει στον ύπνο.

Τον είχε ξυπνήσει το υπέροχο βάρος της Τζουλιάννα μέσα στο

σατέν και στα τούλια, το άρωμα από τα τριαντάφυλλα και ο ήχος της φωνής της. Ναι. Αυτό ήταν σωστό.

«Δεν θα γυρίσω στην Ινδία», είπε. «Αγόρασα ένα σπίτι, την έπαυλη του ΜακΓκρέγκορ, τριάντα μίλια βόρεια του Άμπερντιν. Ο ΜακΓκρέγκορ είναι αδελφός του παππού μου από τη μεριά της μητέρας μου και χρειάζοταν λίγο ρευστό. Μπορείς να με παντρευτείς και να γίνεις η κυρία του σπιτιού».

Η Τζουλιάννα συνέχιζε να τον κοιτάζει με μισάνοιχτα χείλη, κάνοντάς τον να θέλει να γευτεί την υγρασία ανάμεσά τους. Αν του έλεγε όχι ή ότι ήθελε να περιμένει, είχε το σχέδιό του. Ο Έλιοτ μπορεί να ήταν τρελός, αλλά σκόπευε να γίνει πάρα πολύ πειστικός.

«Είναι κάπως μακριά», είπε αδύναμα η Τζουλιάννα.

«Ναι». Τα τρένα είχαν κάνει τις μετακινήσεις πιο εύκολες, αλλά ακόμα κι έτσι το βόρειο τμήμα της χώρας ήταν ένα απομακρυσμένο, ήσυχο καταφύγιο. Ο Έλιοτ είχε ανάγκη τη γαλήνη.

Στα γαλάζια μάτια της καθρεφτιζόταν ο τρόμος. Κάτω από το εξεταστικό τους βλέμμα, ο Έλιοτ ένιωσε τον λήθαργο να τον κυριεύει. Ήθελε να ακουμπήσει πάνω στη σατινένια ζεστασιά της, να αναπνεύσει το άρωμά της και να αποκοιμηθεί...

«Είσαι σίγουρος, Έλιοτ;» Η φωνή της Τζουλιάννα τον ξύπνησε.

Και βέβαια ήταν σίγουρος. Ο Έλιοτ τη χρειαζόταν δίπλα του για να είναι δυνατός και να νιώθει καλά.

Ανασήκωσε τους ώμους του προσποιούμενος αδιαφορία. «Σου είπα ότι είναι φοβερή ιδέα. Όλοι θέλουν έναν γάμο. Εσύ φοράς ήδη το νυφικό σου κι εγώ δεν σκοπεύω να συνεχίσω να φοράω για πολύ αυτό το επίσημο ένδυμα».

Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα. «Εννοείς ότι θέλεις να το κάνουμε σήμερα;»

«Γιατί όχι; Οι καλεσμένοι σου είναι εδώ και ο ιερέας περιμένει».

Η Τζουλιάννα σούφρωσε τα χείλη της κι αυτή η μικρή κίνηση έκανε το αίμα του να βράσει. «Θα γίνει σκάνδαλο».

«Ας γίνει. Όσο θα κουτσομπολεύουν, εμείς θα είμαστε μακριά στην έπαυλή μας».

Η Τζουλιάννα δίστασε, αλλά ξαφνικά το χαμόγελό της έγινε ατίθασο. «Εντάξει. Όπως λες κι εσύ, γιατί όχι;»

Ο Έλιοτ ένωσε την καρδιά του να χτυπάει δυνατά και κόντεψε να τον πνίξει ο ενθουσιασμός. Έπρεπε να το τελειώσει αυτό, να την πάρει σπίτι, να είναι μαζί της.

Ο Έλιοτ την τράβηξε να σηκωθεί όρθια και την έβγαλε από το στασίδι. Η Τζουλιάννα παραπάτησε με τα ψηλοτάκουνά της, αλλά την έπιασε με το δυνατό χέρι του. Το σώμα της ήταν τόσο κοντά στο δικό του, η αίσθηση του απαλού μπράτσου κάτω από τα σημαδεμένα δάχτυλά του τον ώθησε να συνεχίσει. Έπρεπε να οριστικοποιήσει αυτή τη συμφωνία πριν τον τυλίξει το σκοτάδι, και δεν εννοούσε το σκοτάδι της νύχτας.

Έφτασαν στην πόρτα. Ο Έλιοτ τη σταμάτησε. Την κρατούσε πολύ σφιχτά, αλλά δεν μπορούσε να χαλαρώσει τη λαβή του. «Μείνε με την αδελφή μου μέχρι να εξηγήσω στον ιερέα ότι ο γαμπρός θα είναι άλλος. Θα είσαι έτοιμη;»

«Ναι». Η Τζουλιάννα έγλειψε τα χείλη της. «Θα είμαι».

«Ωραία».

Πήγε να πιάσει το πόμολο της πόρτας, αλλά ο Έλιοτ τη σταμάτησε και την τράβηξε κοντά του. Τόσο κοντά του που είδε τις λευκές ουλές στο μάγουλό του, τις λεπτές γραμμές που διέτρεχαν τα ζυγωματικά του και κατέληγαν μέσα στα μαλλιά του. Τις είχε προκαλέσει μια λεπτή, οδοντωτή λεπίδα.

Θα τη φιλούσε. Η Τζουλιάννα περίμενε με κομμένη ανάσα το δροσερό άγγιγμα των χειλιών του, την πίεση του στόματός του.

Είχε ονειρευτεί το φιλί του τόσο πολλές φορές έπειτα από εκείνο το μοναδικό φιλί που της είχε κλέψει τόσο καιρό πριν.

Δεν ήρθε ποτέ. Ο Έλιοτ ακούμπησε το χέρι της στα χείλη του, το γύρισε και έδωσε ένα καυτό φιλί στην παλάμη της. Η απογοήτευσή της διαλύθηκε μέσα στη ζεστασιά που απλώθηκε στο χέρι της και άναψε φωτιά στο κορμί της.

Ο Έλιοτ άνοιξε την πόρτα του παρεκκλησιού, τράβηξε την Τζουλιάννα στη δροσερή ομίχλη του προαυλίου και έκλεισε την πόρτα πίσω της. Η Τζουλιάννα βρέθηκε μπροστά στην ανήσυχη Έινζι, στον γιγαντιαίο λόρδο Κάμερον και στη μητριά της, την Τζέμα, που είχε έρθει να ανακαλύψει πού είχαν πάει όλοι τους.

Έτσι, μία ώρα αργότερα, η Τζουλιάννα Σεντ Τζον παντρεύτηκε τον Έλιοτ ΜακΜπράιντ στην εκκλησία όπου την ίδια μέρα θα παντρευόταν τον κύριο Μπάρκλεϊ.

Οι καλεσμένοι παρακολούθησαν, άλλοι σοκαρισμένοι κι άλλοι ενθουσιασμένοι, τον Έλιοτ, με επίσημο μαύρο σακάκι και το κιτ των ΜακΜπράιντ, να δίνει τους γαμήλιους όρκους του ευθυτενής στο πλευρό της Τζουλιάννα. Όταν ο πατέρας της Τζουλιάννα έβαλε το χέρι της μέσα στο χέρι του Έλιοτ, ο Έλιοτ το έσφιξε δυνατά. Ήταν μια κίνηση που έδειχνε ότι δεν θα την άφηνε.

Η τελετή ήταν σύντομη και απλή. Η Έινζι είχε στερεώσει ξανά τα τριαντάφυλλα στα μαλλιά της Τζουλιάννα και το πολυτελές νυφικό της έπεφτε πλούσιο στο πάτωμα της εκκλησίας. Χάρη στην Τζέμα και στην Έινζι, η ανθοδέσμη της είχε διατηρηθεί φρέσκια και στο κέντρο της υπήρχε ένα άγριο ρείκι για καλή τύχη.

Ο Έλιοτ εξακολούθησε να σφίγγει το χέρι της Τζουλιάννα ενώ ο ιερέας συνέχιζε την τελετή και δεν το άφησε ούτε όταν της φόρεσε τη βέρα. Είχαν δανειστεί τις βέρες από τον αδελφό του,

τον Πάτρικ, και τη γυναίκα του, τη Ρόνα. Η βέρα της Ρόνα ήταν λίγο μεγάλη για την Τζουλιάννα κι έσφιγγε τα δάχτυλά της για να μην της φύγει.

Ο ιερέας τούς ανακήρυξε συζύγους. Ο Έλιοτ γύρισε την Τζουλιάννα προς το μέρος του, ανασήκωσε το πιγούνι της και τη φίλησε.

Ήταν ένα κτητικό φιλή, ένα φιλή που θα έδινε στη νύφη του ένας Σκοτσέζος παλιάς κοπής, κι ο Έλιοτ είχε πολλά κοινά με εκείνους τους Σκοτσέζους των παλαιότερων γενιών.

Αφού τη φίλησε, σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε. Τα χέρια του έσφιγγαν τα μπράτσα της και το γκρίζο βλέμμα του ήταν θριαμβευτικό. Η Τζουλιάννα ήταν πλέον παντρεμένη.

Αρκετές ώρες αργότερα, κατά τη διάρκεια της γαμήλιας δεξίωσης στο σπίτι των Σεντ Τζον στην πόλη –η Τζέμα δεν έβλεπε για ποιο λόγο θα έπρεπε να πάνε στον βρόντο όλες αυτές οι προετοιμασίες–, η Τζουλιάννα ξέφυγε από τα γεμάτα γέλια δωμάτια και το ερευνητικό βλέμμα των φίλων της με τη δικαιολογία ότι έπρεπε να πάει στην τουαλέτα.

Μόλις βρέθηκε σε έναν άδειο διάδρομο, αναστέναξε ανακουφισμένη. Χαιρόταν που οι καλεσμένοι απολάμβαναν το δείπνο το οποίο τόσο σχολαστικά είχε ετοιμάσει μαζί με την Τζέμα, αλλά τα συγχαρητήρια και οι ερωτήσεις είχαν αρχίσει να την κουράζουν. Αυτό που είχε κάνει θα συζητιόταν για πολλές μέρες και η πρώτη μέρα την είχε ήδη εξαντλήσει.

Ένα δυνατό χέρι προσγειώθηκε στον ώμο της και η Τζουλιάννα κατέπνιξε μια ξαφνιασμένη κραυγή. Ο Έλιοτ έφερε το δάχτυλό του στα χείλη του, έσκυψε και τη φίλησε στο μάγουλο.

«Ωρα να φεύγουμε», είπε.

Ήθελε να φύγει –καιγόταν ολόκληρη από ανυπομονησία–, όμως η Τζουλιάννα μίλησε με ειλικρίνεια. «Αυτό θα ήταν αγένεια, έτσι δεν είναι; Η μητριά μου μπήκε σε τόσο κόπο».

Το χέρι του χάιδεψε το μπράτσο της και έπλεξε τα δάχτυλά του με τα δικά της. «Θέλεις να πάμε σπίτι, Τζουλιάννα;»

Η Τζουλιάννα έκλεισε τα μάτια της. «Ναι».

«Τότε πάμε».

Χωρίς να περιμένει τη συναίνεσή της, ο Έλιοτ την οδήγησε στη σκάλα υπηρεσίας και από εκεί στην κουζίνα και στην πίσω πόρτα, όπου ένας Ινδός με λευκά ρούχα και τουρμπάνι περίμενε με το καλοκαιρινό πανωφόρι της και δυο βαλίτσες. Ο Ινδός τη βοήθησε να το φορέσει χωρίς να πει λέξη και το ίδιο σιωπηλά άνοιξε την πόρτα και τους οδήγησε έξω.

Η διαδρομή προς το νέο σπίτι της Τζουλιάννα ήταν μεγάλη. Επιβιβάστηκαν σε ένα τρένο που κατευθύνθηκε αργά προς τα βορειοδυτικά, στην καρδιά των Χάιλαντς. Στο ιδιωτικό της κουπέ, η σύζυγος του Ινδού υπηρέτη του Έλιοτ τη βοήθησε να βγάλει το νυφικό της και να φορέσει ένα φόρεμα κατάλληλο για το ταξίδι. Αποδείχτηκε ότι η βαλίτσα της περιείχε ρούχα ταξιδιού. Η Έινζι και η Τζέμα είχαν φροντίσει για τα πάντα.

Ενώ ταξίδευαν, ο δυνατός άνεμος διέλυσε τα σύννεφα. Ο ήλιος έλουσε τον κόσμο με το ζεστό του φως και έκανε τις σταγόνες της βροχής να στραφταλίσουν. Ήταν κατακαλόκαιρο, που σήμαινε ότι τόσο βόρεια ο ήλιος έδυε αργά τη νύχτα. Στο Στέρλινγκ άλλαξαν τρένο και κατευθύνθηκαν προς την ακτή, βόρεια του Νταντί, προς το Άμπερντιν, όπου επιβιβάστηκαν στο τρένο μιας μικρότερης γραμμής. Τελικά αποβιβάστηκαν στον μικροσκοπικό σταθμό του χωριού Χάιφορθ, που ήταν κρυμμένο ανάμεσα στα βουνά και τη θάλασσα, τριάντα μίλια βόρεια του Άμπερντιν. Ήταν αργά το απόγευμα και ο ήλιος διέγραφε τους λόφους στα δυτικά και καθρεφτιζόταν στη θάλασσα, που απλωνόταν νοτιοανατολικά.

Ο σταθμός δεν ήταν παρά ένα μικρό κτίσμα πλάι στις γραμμές και η αποβάθρα τόσο μικρή που οι επιβάτες αποβιβάζονταν βαγόνι βαγόνι. Ο Έλιοτ και η συνοδεία του ήταν οι μόνοι που αποβιβάστηκαν.

Ο Έλιοτ πήγε να βρει τον σταθμάρχη, αφήνοντάς τη με τον υπηρέτη του και την οικογένειά του, που την περιέβαλαν σαν πολύχρωμες πεταλούδες. Ο άνεμος των Χάιλαντς φυσούσε στην άδεια αποβάθρα, κάνοντας τα πολύχρωμα μεταξωτά των Ινδών να ανεμίζουν, όπως και την ανοιχτόχρωμη καφετιά φούστα του φορέματος της Τζουλιάννα και το γαλαζοπράσινο κιλτ του Έλιοτ.

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, η Τζουλιάννα είχε μάθει ότι τον υπηρέτη τον έλεγαν Μαχιντάρ και ότι είχαν έρθει μαζί του από την Ινδία η γυναίκα του, η Τσάναν, η μητέρα του, η κουνιάδα του κι ένα μικρό παιδί που έμοιαζε να ανήκει στην κουνιάδα του.

Όσο περίμεναν τον Έλιοτ, η μητέρα του Μαχιντάρ τύλιγε ήρεμα την κόκκινη μεταξωτή μαντίλα γύρω από τον λαιμό της χωρίς να κοιτάζει ούτε δεξιά ούτε αριστερά, ενώ η γυναίκα του, η Τσάναν, κοίταζε γύρω της με περισσότερο ενδιαφέρον. Ήταν αφράτη και στρουμπουλή. Η στενή φούστα και το μεταξωτό ύφασμα που ήταν τυλιγμένο γύρω από το σώμα της τόνιζαν ακόμα περισσότερο τις καμπύλες της. Η μικρότερη αδελφή της Τσάναν –ετεροθαλής, αν είχε καταλάβει καλά η Τζουλιάννα– κρατούσε το κοριτσάκι από το χέρι και είχε κολλήσει στο πλευρό της Τσάναν. Η καημένη ήταν χήρα και μιλούσε ελάχιστα αγγλικά, ενώ η μητέρα του καθόλου.

Ο Έλιοτ με το κιλτ, τις μπότες και το παλτό του που ανέμιζε ήταν ο μόνος που έδειχνε να ανήκει σε αυτό το άγριο μέρος. Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Ινδία ζούσε σαν ιθαγενής, όπως σχολίαζαν όλο αποδοκιμασία. Οι φήμες έλεγαν ότι έτρωγε ινδικό φαγητό, φορούσε ινδικά ρούχα και μάλιστα είχε συνάψει σχέσεις με Ινδές. Είχε περάσει τόσο πολύ χρόνο κάτω από

τον ήλιο, που το δέρμα του είχε πάρει ένα καφετί χρώμα και δεν έμοιαζε πια καθόλου με Σκοτσέζο.

Ο Έλιοτ κατευθύνθηκε προς το μέρος τους, ενώ ο άνεμος άνοιγε το παλτό του, αποκαλύπτοντας το κιλτ με το καρό των Μακ-Μπράιντ. Αν ο Έλιοτ είχε ζήσει ως ιθαγενής στην Ινδία, σίγουρα είχε γίνει πάλι απόλυτα Σκοτσέζος από τη στιγμή που επέστρεψε στη γενέτειρά του.

«Δεν υπάρχει μεταφορικό μέσο», ανακοίνωσε χωρίς ίχνος ανησυχίας στη φωνή του. «Θα έρθει να μας πάρει μια άμαξα από το σπίτι, αλλά δεν χωράμε όλοι. Μαχιντάρ, η οικογένειά σου κι εσύ θα πρέπει να περιμένετε να επιστρέψει».

Ο Μαχιντάρ έγενεψε δίχως ίχνος ανησυχίας. Ούτε η μητέρα του έδειξε να ανησυχεί καθώς της μετέφραζε, απλώς περιεργαζόταν τα βουνά, τον ουρανό και τα κτίρια που αποτελούσαν το χωριό.

Η αδελφή της Τσάναν, η Ναντίτα, όταν κατάλαβε ότι θα έμεναν πίσω, ξεστόμισε κάτι τρομοκρατημένη. Κόλλησε τρέμοντας στην Τσάναν και τα σκούρα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα.

«Φοβάται ότι αν μείνουμε εδώ θα έρθουν να μας συλλάβουν στρατιώτες», είπε ο Μαχιντάρ. «Αυτό συνέβη στον σύζυγό της».

«Η καημενούλα», αναφώνησε η Τζουλιάννα. «Μαχιντάρ, σε παρακαλώ, εξήγησέ της ότι δεν συμβαίνουν τέτοια πράγματα στη Σκοτία».

«Προσπάθησα», είπε ο Μαχιντάρ και ο τόνος του έδειχνε μακρόχρονη στωικότητα. «Δεν καταλαβαίνει. Είμαστε ξένοι εδώ και δεν μπορεί να ξέρει».

Η Τζουλιάννα άπλωσε το χέρι της στη Ναντίτα. «Μπορεί να έρθει μαζί μας. Θα στριμωχτούμε. Θα πάρουμε και το κοριτσάκι. Έλα. Θα σε φροντίσω».

Ο Μαχιντάρ μετέφρασε γρήγορα. Η Ναντίτα δεν ήθελε να αφήσει την οικογένειά της και άρχισε να κλαίει.

Η μητέρα του Μαχιντάρ τής είπε δυο κουβέντες. Η Ναντίτα άφησε το χέρι της Τσάναν και πήγε κοντά στην Τζουλιάννα τραβώντας το κοριτσάκι, όμως στα μάγουλά της συνέχισαν να κυλούν δάκρυα.

Το παιδί, ένα κοριτσάκι γύρω στα τρία, έδειχνε ανεπηρέαστο από όλα αυτά. Χάρισε στην Τζουλιάννα ένα αξιολάτρευτο φαφούτικο χαμόγελο και μετά κοίταξε όλο περιέργεια την άμαξα που έμπαινε στο προαύλιο.

Την οδηγούσε ένας άντρας με παχύ μουστάκι, έντονα κόκκινα μαλλιά και ένα πρόσωπο γεμάτο φακίδες. Σταμάτησε μπροστά στον Έλιοτ και κοίταξε με απροκάλυπτη περιέργεια την Τζουλιάννα και την οικογένεια του Μαχιντάρ.

Ο Έλιοτ βοήθησε την Τζουλιάννα και τη Ναντίτα να βουλευτούν στα στενά καθίσματα της άμαξας και κάθισε στην πίσω θέση, γεμίζοντάς τη κι άλλο με λάσπες. Η Ναντίτα άφησε το παιδί, για να τακτοποιήσει με τρεμάμενα χέρια τη μαντίλα της, που την είχε ξετυλίξει ο άνεμος, και η Τζουλιάννα έσπευσε να το πιάσει.

Το κοριτσάκι βολεύτηκε χαρούμενο στην αγκαλιά της και η Τζουλιάννα τύλιξε τα χέρια της γύρω του. Είχε σκούρα μαλλιά και καστανά μάτια και το κορμάκι του ήταν ζεστό όταν το αγκάλιασε.

«Πώς τη λένε;» ρώτησε η Τζουλιάννα τον Έλιοτ.

Ο Έλιοτ έκλεισε την πίσω πόρτα της άμαξας. «Πρίτι».

«Πρίτι». Η Τζουλιάννα πρόφερε το όνομα και η Πρίτι την κοίταξε ευχαριστημένη. «Ταιριαστό, αφού είναι τόσο όμορφη».

«Ναι, είναι», είπε όλο σοβαρότητα ο Έλιοτ.

Η άμαξα πινάχτηκε μπροστά. Ο Μαχιντάρ τούς χαιρέτησε ενώ η γυναίκα και η μητέρα του περιεργάζονταν το καινούριο περιβάλλον.

Τι να σκέφτονταν γι' αυτό το μέρος; Η Τζουλιάννα είχε δει φωτογραφίες και πίνακες από την Ινδία, και αυτή η απομονωμένη

γωνιά της Σκοτίας θα πρέπει να τους φαινόταν εντελώς διαφορετική – κρύα δάση πάνω σε λόφους, χωράφια ανάμεσα στα βουνά και τη θάλασσα. Δεν υπήρχαν ποτάμια που έρεαν αργά, ελέφαντες, τίγρεις και ζούγκλες.

Η Πρίτι κοίταζε γύρω της με πολύ περισσότερο ενδιαφέρον από τη Ναντίτα. Η επιδερμίδα του παιδιού δεν ήταν το ίδιο σκούρα με της Ναντίτα και τα μαύρα μαλλιά του είχαν καστανές ανταύγειες. Η Τζουλιάννα αναρωτήθηκε αν ο πατέρας του ήταν Ευρωπαίος κι αν αυτός ήταν ο λόγος που η Ναντίτα είχε συμφωνήσει να φύγει από την Ινδία με την αδελφή της και τον Μαχιντάρ. Αν ο Ευρωπαίος σύζυγός της ήταν νεκρός, ο μόνος που της είχε απομείνει ήταν η Τσάναν.

Όμως ο Μαχιντάρ είχε πει ότι ο σύζυγός της Ναντίτα είχε συλληφθεί από Βρετανούς στρατιώτες. Μυστήριο. Η Τζουλιάννα θα προσπαθούσε να μάθει ολόκληρη την ιστορία αργότερα.

Η άμαξα τρανταζόταν καθώς ανέβαινε μια απότομη ανηφόρα με σπασμένες πλάκες. Πιο ψηλά στους λόφους, ο δρόμος ήταν χωμάτινος και περιστοιχιζόταν από βράχια, άγρια ρείκια και πρασινάδα. Στα ανατολικά απλωνόταν η θάλασσα· ο ήλιος καθερφετιζόταν στα νερά και η θέα ήταν μαγική.

Ο κοκκινομάλλης που είχε συστηθεί ως Χάμις Μακάιβερ τους μιλούσε πάνω από τον ώμο του καθώς οδηγούσε.

«Το χωριό είναι εκεί κάτω, λαιδη μου». Ο Χάμις γύρισε στο κάθισμά του και έδειξε με το μακρύ μαστίγιο που κρατούσε. «Δεν είναι σπουδαίο, αλλά μας αρκεί. Υπάρχει μια παμπ, βέβαια, και μια ζυθοποιία που ανήκε στον γέρο ΜακΓκρέγκορ. Την πούλησε πριν από μερικά χρόνια σε κάτι Άγγλους και ο κύριος ΜακΜπράιντ, όπως ξέρετε, αγόρασε το σπίτι. Οι ΜακΓκρέγκορ ζουν σε αυτά τα μέρη εδώ και εξακόσια χρόνια, όμως ο ΜακΓκρέγκορ είναι άφραγκος και το ξέρουν όλοι».

Η άμαξα γλίστρησε στη λάσπη και η Ναντίτα έβγαλε μια τρομαγμένη κραυγή.

«Πρόσχε τον δρόμο, φίλε μου», είπε ήρεμα ο Έλιοτ.

Ο Χάμις ρύθμισε τα γκέμια χωρίς να ανησυχήσει. «Εκεί κάτω ζει η αδελφή της γιαγιάς μου, η κυρία Ρόσμοραν». Ο Χάμις έγνεψε προς την πύλη που κρεμόταν μισάνοιχτη ανάμεσα σε δυο δέντρα. «Τα έχει σχεδόν χάσει. Τη φροντίζει η ξαδέλφη μου, που είναι εγγονή της. Περιμένει να την επισκεφτείτε, λαίδη μου, τώρα που έμαθε ότι ο λόρδος απέκτησε σύζυγο».

Η Τζουλιάννα κοίταξε την πύλη που είχαν αφήσει πίσω τους. «Θεέ μου, πώς είναι δυνατόν να το ξέρει; Σήμερα το πρωί παντρευτήκαμε».

Ο Χάμις χαμογέλασε πάνω από τον ώμο του. «Μα ήρθε τηλεγράφημα για τον σταθμάρχη, έτσι δεν είναι; Ο γιος του με βρήκε στην παμπ, μου το είπε και ήπιαμε ένα ποτό στην υγειά σας, λαίδη μου. Κάποιος θα βγήκε έξω και θα το είπε στην ξαδέλφη μου ενώ έκανε τα ψώνια της, κι εκείνη θα έτρεξε να το πει στη γιαγιά μου».

Η άμαξα λικνίστηκε και τραντάχτηκε. Ο Χάμις γύρισε μπροστά του. Η Ναντίτα τσίριξε και η Τζουλιάννα φώναξε, ενώ η Πρίτι γέλασε με τη χαρά ενός μικρού παιδιού.

Είχαν περάσει από μια ανοιχτή πύλη και είχαν πέσει σε μια ξύλινη γέφυρα τριάντα εκατοστά πιο κάτω από τον κακοτράχαλο δρόμο. Ο Χάμις οδήγησε την άμαξα πάνω στη γέφυρα ενώ τα ορμητικά νερά του ποταμού κυλούσαν από κάτω τους.

Η Ναντίτα αρπάχτηκε από το πλάι της άμαξας με γουρλωμένα μάτια ενώ η μαντίλα της ανέμιζε. Ο θόρυβος που έκαναν οι τροχοί πάνω στα σανίδια και ο ήχος του νερού ήταν πολύ δυνατοί, όμως η κραυγή της Ναντίτα ήταν δυνατότερη. Η νεαρή γυναίκα δεν ήταν πιο μεγάλη από τον Χάμις, περίπου δεκαεννέα χρόνων,

πολύ νεότερη από την αδελφή της, την Τσάναν. Όμως είχε χάσει ήδη έναν σύζυγο. Δεν ήταν να απορεί κανείς που ήταν τόσο τρομοκρατημένη.

«Μην ανησυχείς, κοπελιά», είπε ο Χάμις καθώς η άμαξα έβγαινε από τη γέφυρα. «Δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι το ποτάμι. Ψαρεύουμε εκεί».

Οι φωνές της Ναντίτα σταμάτησαν μόλις πάτησαν σε στέρεο έδαφος, αλλά τα μάτια της εξακολουθούσαν να είναι γουρλωμένα.

«Έλιοτ, μπορείς να της μιλήσεις;» ρώτησε η Τζουλιάννα. «Πες της ότι είναι ασφαλής».

Εκείνη τη στιγμή η άμαξα έπεσε σε μια μεγάλη λακκούβα και τραντάχτηκαν όλοι. Η πόρτα πίσω από τον Έλιοτ άνοιξε και άρχισε να χτυπάει με δύναμη.

«Έλιοτ!» φώναξε η Τζουλιάννα. Δεν μπορούσε να ορμήσει προς το μέρος του, γιατί κρατούσε την Πρίτι και η Ναντίτα ούρλιαζε πάλι.

Ένας άντρας λιγότερο γυμνασμένος από τον Έλιοτ θα είχε πεταχτεί έξω. Ο Έλιοτ αρπάχτηκε από την άμαξα με τέτοια δύναμη, που οι τένοντες διαγράφηκαν πάνω από τα στενά δερμάτινα γάντια του. Κράτησε την ισορροπία του, άρπαξε την ανοιχτή πόρτα, την έκλεισε και έβαλε το μάνταλο.

Στράφηκε στη Ναντίτα σαν να μην είχε συμβεί τίποτα άξιο λόγου κι άρχισε να της μιλάει ήρεμα, σε μια γλώσσα από την οποία η Τζουλιάννα δεν καταλάβαινε ούτε λέξη. Η Ναντίτα άκουγε, καθησυχασμένη από τα λόγια του. Οι φωνές της κόπασαν και ο δρόμος έγινε πιο ήσυχος καθώς άφηναν το ποτάμι πίσω τους.

Βγήκαν από το δάσος κι άρχισαν να κατηφορίζουν στην άκρη ενός απότομου λόφου. Στους πρόποδες του λόφου απλώνονταν καταπράσινοι αγροί, στο βάθος φαίνονταν βουνά και στα ανατολικά η θάλασσα.

Στο τέλος του δρόμου βρισκόταν το σπίτι.

Ήταν πελώριο. Και ετοιμόρροπο. Και ρημαγμένο, μισογκρεμισμένο κι εντελώς παρατημένο.

Η Τζουλιάννα έφερε το χέρι στον λαιμό της και σχεδόν σηκώθηκε από τη θέση της. «Ω Έλιοτ», είπε.